

RETTENS DOM (Femte Udvidede Afdeling)

12. oktober 1999 *

I sag T-48/96,

Acme Industry Co. Ltd, selskab stiftet efter thailandsk ret, Bangkok, ved advokat Jacques Bourgeois, Bruxelles, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokat Marc Loesch, 8, rue Zithe,

sagsøger,

mod

Rådet for Den Europæiske Union ved juridisk konsulent Antonio Tanca, som befuldmægtiget, bistået af advokaterne Hans-Jürgen Rabe og Georg M. Berrisch, Hamburg, og med valgt adresse hos generaldirektør Alessandro Morbilli, Den Europæiske Investeringsbanks Direktorat for Juridiske Anliggender, 100, boulevard Konrad Adenauer,

sagsøgt,

* Processprog: engelsk.

støttet af

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved Nicholas Khan, Kommissionens Juridiske Tjeneste, som befuldmægtiget, og med valgt adresse i Luxembourg hos Carlos Gómez de la Cruz, Kommissionens Juridiske Tjeneste, Wagnercentret, Kirchberg,

og

Den Franske Republik ved kontorchef Kareen Rispal-Bellanger og sekretær Sujiro Seam, begge Juridisk Tjeneste, Udenrigsministeriet, som befuldmægtigede, og med valgt adresse i Luxembourg på Den Franske Ambassade, 8 B, boulevard Joseph A,

intervenienter,

angående en påstand om annullation af Rådets forordning (EF) nr. 5/96 af 22. december 1995 om indførelse af en endelig antidumpingtold på importen af mikrobølgeovne med oprindelse i Den Kinesiske Folkerepublik, Republikken Korea, Malaysia og Kongeriget Thailand og om endelig opkrævning af den midlertidige told (EFT 1996 L 2, s. 1),

har

DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABERS RET I FØRSTE INSTANS
(Femte Udvidede Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, J.D. Cooke, og dommerne R. García-Valdecasas, P. Lindh, J. Pirrung og M. Vilaras,

justitssekretær: H. Jung,

på grundlag af den skriftlige forhandling og efter mundtlig forhandling den 11. marts 1999,

afsagt følgende

Dom

Faktiske omstændigheder

- 1 I denne sag er der nedlagt påstand om annullation af Rådets forordning (EF) nr. 5/96 af 22. december 1995 om indførelse af en endelig antidumpingtold på importen af mikrobølgeovne med oprindelse i Den Kinesiske Folkerepublik, Republikken Korea, Malaysia og Kongeriget Thailand og om endelig opkrævning af den midlertidige told (EFT 1996 L 2, s. 1, herefter »den anfægtede forordning«). Forordningen er en opfølgning af Kommissionens forordning (EF) nr. 1645/95 af 5. juli 1995 om indførelse af en midlertidig antidumpingtold på importen af mikrobølgeovne med oprindelige i Den Kinesiske Folkerepublik, Republikken Korea, Thailand og Malaysia (EFT L 156, s. 5, herefter »den midlertidige forordning«). Begge disse forordninger er vedtaget på grundlag af

bestemmelserne i Rådets forordning (EØF) nr. 2423/88 af 11. juli 1988 om beskyttelse mod dumpingimport eller subsidieret import fra lande, der ikke er medlemmer af Det Europæiske Økonomiske Fællesskab (EFT L 209, s. 1, herefter »grundforordningen«).

- 2 Sagsøgeren, Acme Industry Co. Ltd (herefter »sagsøgeren« eller »Acme«), er et thailandsk selskab, der producerer og eksporterer mikrobølgeovne, og som er datterselskab af det japanske holdingselskab Nisshin Industry Co. Ltd (herefter »Nisshin-koncernen«). Nisshin-koncernen kontrollerer ligeledes Korea Nisshin Co. Ltd (herefter »Korea Nisshin«), der er en koreansk producent af mikrobølgeovne, og Imarflex Mfg Co. (herefter »Imarflex«), et japansk selskab, som distribuerer mikrobølgeovne, herunder en del af sagsøgerens produktion.
- 3 Efter en klage indgivet i juni 1993 af Branchesammenslutningen for Fabrikanter af Husholdningsapparater offentliggjorde Kommissionen den 18. december 1993 en meddelelse om indledning af en antidumpingprocedure vedrørende importen af mikrobølgeovne med oprindelse i Den Kinesiske Folkerepublik, Republikken Korea, Thailand og Malaysia (EFT C 341, s. 12). Kommissionens undersøgelse omfattede perioden fra den 1. oktober 1992 til den 30. september 1993.
- 4 Kommissionen tilstillede sagsøgeren et spørgeskema, der blev besvaret ved skrivelse af 4. februar 1994. Efter anmodning fra Kommissionen afgav sagsøgeren supplerende svar ved skrivelse af 22. februar 1994. Ingen anden thailandsk producent har deltaget i undersøgelsen.
- 5 Den 19. april 1994 foretog Kommissionen et første inspektionsbesøg hos Imarflex i Osaka (Japan) for at kontrollere sagsøgerens besvarelse af spørgeskemaet. Den 22. april samt den 5. og 6. maj 1994 aflagde Kommissionen ligeledes inspektionsbesøg hos henholdsvis Korea Nisshin og Acme.

- 6 Den 5. juli 1995 vedtog Kommissionen den midlertidige forordning, hvori den midlertidige antidumpingtold på mikrobølgeovne fremstillet af sagsøgeren blev fastsat til 20,3%.
- 7 Ved skrivelse af 14. juli 1995 meddelte Kommissionen sagsøgeren de væsentligste omstændigheder og betragtninger, ud fra hvilke den havde indført den midlertidige antidumpingtold (herefter »foreløbig forklarende skrivelse«).
- 8 I skrivelse af 31. juli 1995 kommenterede sagsøgeren den foreløbige forklarende skrivelse.
- 9 Ved skrivelse af 24. oktober 1995 meddelte Kommissionen sagsøgeren de væsentligste omstændigheder og betragtninger, på grundlag af hvilke den ville foreslå Rådet at indføre en endelig antidumpingtold (herefter »endelig forklarende skrivelse«).
- 10 I skrivelse af 3. november 1995 kommenterede sagsøgeren den endelige forklarende skrivelse.
- 11 Den 22. december 1995 vedtog Rådet den anfægtede forordning, hvorved der blev indført en endelig antidumpingtold på 14,1% på importen af mikrobølgeovne med oprindelse i Thailand og fremstillet af sagsøgeren. Det fremgår af denne forordning, at Kommissionen og Rådet, da sagsøgeren ikke havde noget salg af mikrobølgeovne eller andre produkter inden for samme erhvervssektor på hjemmemarkedet, ikke kunne fastsætte den normale værdi på grundlag af den pris, der faktisk betaltes på det thailandske marked. Følgelig fastsatte institutionerne den beregnede normale værdi efter grundforordningens artikel 2, stk. 3, litra b), nr. ii), idet de skønnede det rimeligt at fastsætte beløbet svarende til salgs- og administrationsomkostninger og andre generalomkostninger (herefter »SAG-

omkostninger«) samt fortjeneste på »et andet rimeligt grundlag«. I den foreliggende sag tog institutionerne udgangspunkt i salget på det koreanske hjemmemarked, der var det eneste konkurrenceprægede marked, som var omfattet af undersøgelsen, og hvor samme vare solgtes med fortjeneste i repræsentative mængder. Den beregnede værdi af de modeller, der eksporteredes af sagsøgeren, beregnedes derfor på grundlag af »alle omkostninger, både faste og variable, til materialer og fremstilling« (herefter »fremstillingsomkostninger«) plus et beløb til dækning af SAG-omkostningerne samt en rimelig fortjenstmargen (betragtning 26 til den anfægtede forordning, betragtning 46 og 36 til den midlertidige forordning).

Retsforhandlinger og parternes påstande

- 12 Ved stævning indleveret til Rettens Justitskontor den 29. marts 1996 har sagsøgeren anlagt den foreliggende sag.
- 13 Ved kendelser afsagt af formanden for Rettens Fjerde Udvidede Afdeling henholdsvis den 23. oktober og den 9. december 1996 har Kommissionen og Den Franske Republik fået tilladelse til at intervenere til støtte for Rådets påstande. Ved kendelsen af 9. december 1996 blev sagsøgerens anmodning om fortrolig behandling i forhold til Frankrig endvidere taget til følge.
- 14 På grundlag af den refererende dommers rapport har Retten (Femte Udvidede Afdeling) besluttet at indlede den mundtlige forhandling uden forudgående bevisoptagelse. Retten har dog stillet parterne en række skriftlige spørgsmål til besvarelse i retsmødet.
- 15 I retsmødet den 11. marts 1999 har parterne afgivet mundtlige indlæg og besvaret spørgsmål fra Retten.

16 Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Den anfægtede forordning annulleres, for så vidt den vedrører sagsøgeren.

- Rådet tilpligtes at betale sagens omkostninger.

17 Rådet har nedlagt følgende påstande:

- Frifindelse.

- Sagsøgeren tilpligtes at betale sagens omkostninger.

18 Kommissionen og Den Franske Republik, der er intrådt som intervenienter i sagen, har nedlagt følgende påstande:

- Frifindelse.

- Sagsøgeren tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Realiteten

- 19 Sagsøgeren har til støtte for påstandene fremført fem anbringender. Ved de to første har selskabet anfægtet Rådets fastsættelse af den beregnede normale værdi med den begrundelse, dels at værdien er fastlagt på en måde, der ikke er i overensstemmelse med grundforordningens artikel 2, stk. 3, litra b), nr. ii), dels at værdien er beregnet ud fra den koreanske eksportørs SAG-omkostninger og fortjeneste, hvilket er i strid med ligebehandlingsprincippet. Sagsøgeren har i sit tredje anbringende foreholdt Rådet, at det har tilsidesat billighedsprincippet ved ikke at anvende visse bestemmelser fra dels Rådets forordning (EF) nr. 3283/94 af 22. december 1994 om beskyttelse mod dumpingimport fra lande, der ikke er medlemmer af Det Europæiske Fællesskab (EFT L 349, s. 1, herefter »forordning nr. 3283/94«), som ændret ved bl.a. Rådets forordning (EF) nr. 355/95 af 20. februar 1995 (EFT L 41, s. 2), dels aftalen om anvendelsen af artikel VI i den almindelige overenskomst om told og udenrigshandel 1994 (EFT L 336, s. 103, herefter »WTO's antidumpingkodeks«), der var blevet godkendt ved Rådets afgørelse 94/800/EF af 22. december 1994 om indgåelse på Det Europæiske Fællesskabs vegne af de aftaler, der er resultatet af de multilaterale forhandlinger i Uruguay-rundens regi (1986-1994), for så vidt angår de områder, der hører under Fællesskabets kompetence (EFT L 336, s. 1). Det fjerde anbringende vedrører tilsidesættelse af EF-traktatens artikel 190 (nu artikel 253 EF). Det femte anbringende vedrører tilsidesættelse af grundforordningens artikel 2, stk. 10, ved sammenligningen af den beregnede normale værdi med eksportprisen.
- 20 Retten finder det mest hensigtsmæssigt først at behandle spørgsmålet om anvendeligheden af forordning nr. 3283/94 og WTO's antidumpingkodeks (tredje anbringende), derefter klagepunkterne angående fastsættelsen af den beregnede normale værdi og sammenligningen af denne værdi med eksportprisen (første, andet og femte anbringende) og endelig argumenterne om, at den anfægtede forordning ikke er tilstrækkeligt begrundet (fjerde anbringende).

1. *Anvendeligheden af forordning nr. 3283/94 og WTO's antidumpingkodeks (tredje anbringende)*

Parternes argumenter

- 21 Sagsøgeren har for det første kritiseret Rådet for ikke at have beregnet SAG-omkostningerne og fortjenesten på grundlag af artikel 2, stk. 6, nr. iii), i forordning nr. 3283/94. Selv om forordning nr. 3283/94 på daværende tidspunkt endnu ikke fandt anvendelse, kræver billighedsprincippet, at institutionerne anvender denne forordning i den foreliggende sag, såfremt dens bestemmelser er mindre byrdefulde for sagsøgeren end grundforordningens bestemmelser (Domstolens dom af 1.2.1978, sag 78/77, Lührs, Sml. s. 169, præmis 13, og af 16.5.1979, sag 236/78, FNROM, Sml. s. 1819).
- 22 Sagsøgeren har gjort gældende, at en ny bestemmelse om ændring af en tidligere lov i princippet gælder fremtidige virkninger af situationer, der er opstået i denne tidligere lovs gyldighedsperiode (Domstolens dom af 14.4.1970, sag 68/89, Brock, Sml. 1970, s. 37, org. ref.: Rec. s. 171, præmis 6). Rådet kan kun fravige dette princip, såfremt hensynet til Fællesskabets interesse gør dette bydende nødvendigt (Domstolens dom af 23.2.1978, sag 92/77, An Bord Baine, Sml. s. 497, og af 18.1.1990, sag C-345/88, Butterabsatz Osnabrück-Emsland, Sml. I, s. 159).
- 23 Sagsøgeren har for det andet subsidiært gjort gældende, at Rådet skal fortolke grundforordningens bestemmelser på baggrund af artikel 2, stk. 2.2.2, i WTO's antidumpingkodeks, ifølge hvilken det beløb, der er fastsat som fortjeneste ved fastsættelsen af den beregnede normale værdi, ikke må overstige den fortjeneste, »som andre eksportører eller producenter normalt opnår ved salg af varer inden for samme generelle kategori på oprindelseslandets hjemmemarked«. Sagsøgeren er af den opfattelse, at de ændringer, der blev foretaget i GATT's antidumpingkodeks efter afslutningen af Uruguay-runden, finder umiddelbar anvendelse på

verserende sager (Domstolens dom af 12.12.1972, forenede sager 21/72-24/72, International Fruit Company m.fl., Sml. 1972, s. 295, præmis 14-18, org. ref.: Rec. s. 1219, af 19.11.1975, sag 38/75, Nederlandse Spoorwegen, Sml. s. 1439, og af 5.5.1981, sag 112/80, Dürbeck, s. 1095).

- 24 For det tredje rejser sagsøgeren i sine bemærkninger til den franske regerings interventionsindlæg det spørgsmål, om ikke et almindeligt retsprincip — der bl.a. bekræftes i artikel 15 i den internationale konvention om borgerlige og politiske rettigheder (*Samling af traktater*, bind 999, s. 171, herefter »den internationale konvention«), og ifølge hvilket der, såfremt der, efter at en lovovertrædelse er begået, ved lov fastsættes en mildere straf, skal anvendes den mildere straf — finder anvendelse i den foreliggende sag.
- 25 Rådet og intervenienterne har gjort gældende, at forordning nr. 3283/94 og WTO's antidumpingkodeks ikke finder anvendelse i den foreliggende sag.
- 26 Den franske regering har bestridt, at der i fællesskabsretten opereres med et generelt princip om tilbagevirkende kraft. Den franske regering gør gældende, at i henhold til retssikkerhedsprincippet er fællesskabsakters tilbagevirkende kraft undtagelsen, ikke reglen (Domstolens dom af 13.12.1967, sag 17/67, Neumann, Sml. 1965-1968, s. 433, org. ref.: Rec. s. 571, og af 22.2.1984, sag 70/83, Kloppenburg, Sml. s. 1075, præmis 12), og at en sådan tilbagevirkning er udelukket på strafferetsområdet, eller hvis den støder mod almindelige fællesskabsretlige principper som f.eks. retssikkerhedsprincippet eller princippet om beskyttelse af den berettigede forventning.
- 27 Kommissionen har fremhævet, at institutionerne har henholdt sig ikke alene til bestemmelserne i forordning nr. 3283/94, men også til Fællesskabets internationale forpligtelser ifølge WTO's antidumpingkodeks. I forordning nr. 3283/94 bestemmes det udtrykkeligt, at grundforordningen finder anvendelse på procedurer, hvorunder en undersøgelse, der er i gang pr. 1. september 1994, endnu ikke er afsluttet den 1. januar 1995. Disse bestemmelser er blot et udslag af

bestemmelserne i WTO's antidumpingkodeks, hvis anvendelse på undersøgelser, som er indledt i henhold til anmodninger, der er indgivet før kodeksens ikrafttræden, udtrykkeligt er udelukket.

Rettens bemærkninger

- 28 Ganske vist er den anfægtede forordning blevet vedtaget efter ikrafttrædelsen den 1. januar 1995 af grundforordningen nr. 3283/94, men vedtagelsen er dog sket efter afslutningen af en procedure, der blev indledt i 1993 og er fortsat ud over den 1. januar 1995. Det fremgår desuden klart af de overgangsbestemmelser, der bl.a. er fastsat i artikel 23 til forordning nr. 3283/94, som affattet ved ovennævnte forordning nr. 355/95 af 20. februar 1995, at grundforordningen fortsat finder anvendelse på procedurer, hvorunder en undersøgelse, der er i gang pr. 1. september 1994, endnu ikke er afsluttet den 1. januar 1995 (jf. i denne retning Rettens dom af 8.7.1998, sag T-232/95, CECOM mod Rådet, Sml. II, s. 2679, præmis 35).
- 29 Sagsøgerens argumentation kaster ikke tvivl over denne ordrette fortolkning af de klare overgangsbestemmelser i forordning nr. 3283/94. For det første vedrører den retspraksis, sagsøgeren har påberåbt sig til støtte for sine argumenter om tilsidesættelse af billighedsprincippet og princippet om loves tidsmæssige anvendelse, tilfælde, hvor Fællesskabets retsinstanser har været nødsaget til at afgøre loves tidsmæssige anvendelse på konflikter, fordi der ikke har foreligget udtrykkelige overgangsbestemmelser.
- 30 For det andet kan sagsøgerens argument om tilsidesættelse af det almindelige retsprincip, der fremgår af bl.a. den internationale konvention, ikke tages til følge. Uden at det er nødvendigt nærmere at undersøge, om dette argument er et nyt anbringende i henhold til artikel 48, stk. 2, i Rettens procesreglement, må det fastslås, at artikel 15 i nævnte konvention kun finder anvendelse på personer, som under en straffesag er tiltalt for at have begået et strafbart forhold, og følgelig ikke kan anvendes på antidumpingundersøgelser, der ikke er af strafretlig karakter (jf. i analogi hermed Domstolens dom af 18.10.1989, sag

374/87, Orkem mod Kommissionen, Sml. s. 3283, præmis 31). Endvidere vedrører artikel 2, stk. 6, nr. iii), i forordning nr. 3283/94, som sagsøgeren har påberåbt sig, metoden til at fastsætte den beregnede normale værdi. Det er således helt åbenbart, at bestemmelserne i denne artikel ikke har nogen forbindelse med fastsættelsen af straf eller sanktioner, som det påberåbte princip skulle finde anvendelse på.

- 31 For det tredje fremgår det af overgangsbestemmelserne i artikel 18, stk. 3, til WTO's antidumpingkodeks, at dennes bestemmelser alene finder anvendelse på undersøgelser indledt i henhold til anmodninger, der er indgivet på eller efter 1. januar 1995, som er datoen for kodeksens ikrafttrædelse. Derfor har bestemmelserne i WTO's antidumpingkodeks ingen betydning for den foreliggende sag.
- 32 Heraf følger, at lovligheden af den anfægtede forordning ikke skal bedømmes ud fra bestemmelserne i forordning nr. 3283/94 eller WTO's antidumpingkodeks, men først og fremmest ud fra bestemmelserne i grundforordningen, som institutionerne med rette har anvendt i den foreliggende sag, og i givet fald ud fra de almindelige fællesskabsretlige principper og samtlige de bestemmelser, der på daværende tidspunkt var gældende på det pågældende område.
- 33 Det fremgår af det ovenfor anførte, at sagsøgerens tredje anbringende om tilsidesættelse af billighedsprincippet må forkastes.

2. Fastsættelse af den beregnede normale værdi (første og andet anbringende)

- 34 Sagsøgerens argumenter i forbindelse med de to første anbringender kan opdeles således: For det første har sagsøgeren påberåbt sig, at institutionerne har tilsidesat en aftale om anvendelse af Imarflex' oplysninger ved fastsættelsen af

den beregnede normale værdi. For det andet har sagsøgeren bestridt Rådets valg af metode for fastsættelse af SAG-omkostningerne og fortjenesten. Sagsøgeren har hævdet, at Rådet — ved at fastsætte den beregnede normale værdi på »et andet rimeligt grundlag«, jf. grundforordningens artikel 2, stk. 3, litra b), nr. ii), in fine, og ved at nægte at anvende Imarflex' oplysninger — har tilsidesat nævnte forordning. For det tredje har sagsøgeren bestridt, at det er rimeligt at anvende de koreanske oplysninger ved fastsættelsen af den beregnede normale værdi, en fremgangsmåde, der har haft stor indflydelse på beregningen af antidumpingtolden. Var Imarflex' oplysninger blevet anvendt, ville resultatet have været en forhøjelsessats for de koreanske producenter på 11,86% i stedet for 32,47% og derved en antidumpingtold på 0,183% i stedet for de endeligt pålagte 14,1%.

Indledende bemærkninger

- 35 Inden behandlingen af disse klagepunkter skal det påpeges, at det i grundforordningens artikel 2, stk. 3, litra b), nr. ii), der opregner tre metoder til fastsættelse af den beregnede normale værdi, hedder:

»For så vidt angår denne forordning forstås ved den normale værdi:

...

- b) såfremt samme vare ikke sælges i normal handel på eksportlandets eller oprindelseslandets hjemmemarked, eller såfremt et sådant salg ikke muliggør en passende sammenligning:

...

- ii) den beregnede værdi, fastsat ved sammenlægning af produktionsomkostningerne og en rimelig fortjenstmargen. Produktionsomkostningerne beregnes på grundlag af alle omkostninger i normal handel, både faste og variable, til materialer og fremstilling i oprindelseslandet, plus en rimelig margen til dækning af salgs- og administrationsomkostninger og andre generalomkostninger. Størrelsen af salgs- og administrationsomkostninger og andre generalomkostninger samt fortjeneste beregnes på grundlag af producentens eller eksportørens faktiske omkostninger og den fortjeneste, de har opnået på fortjenstgivende salg af samme vare på hjemmemarkedet. Foreligger der ikke oplysninger herom, eller er oplysningerne upålidelige eller uegnede til formålet, foretages beregningen på grundlag af andre producenters eller eksportørers faktiske omkostninger og den fortjeneste, de har opnået i oprindelses- eller eksportlandet på fortjenstgivende salg af samme vare. Kan ingen af disse to metoder anvendes, beregnes de faktiske omkostninger og den opnåede fortjeneste på grundlag af salg realiseret af den pågældende eksportør eller af andre producenter eller eksportører i samme erhvervssektor i oprindelses- eller eksportlandet eller på et andet rimeligt grundlag.«

³⁶ Efter formuleringen af denne bestemmelse skal de tre metoder tages i betragtning i den rækkefølge, hvori de optræder i bestemmelsen (Domstolens dom af 7.5.1991, sag C-69/89, Nakajima mod Rådet, Sml. I, s. 2069, præmis 61, og af 13.2.1992, sag C-105/90, Goldstar mod Rådet, Sml. I, s. 677, præmis 35, og Rettens dom af 17.7.1998, sag T-118/96, Thai Bicycle mod Rådet, Sml. II, s. 2991, præmis 53). Det er kun, såfremt ingen af disse metoder kan anvendes, at den generelle bestemmelse i artikel 2, stk. 3, litra b), nr. ii), in fine, hvorefter

omkostninger og fortjeneste fastsættes »på et andet rimeligt grundlag«, kan bringes i anvendelse (dommen i sagen Nakajima mod Rådet, præmis 61).

- 37 Det fremgår klart af ordlyden af artikel 2, stk. 3, litra b), nr. ii), i grundforordningen, at samtlige de deri opregnede metoder til fastsættelse af den normale værdi i form af en beregnet værdi skal anvendes på en sådan måde, at beregningen bliver rimelig, idet dette rimelighedsbegreb udtrykkeligt er omhandlet i bestemmelsens første, andet og tredje punktum (dommen i sagen Nakajima mod Rådet, præmis 35). Følgelig kan institutionerne ikke gå ud fra regnskabsoplysninger, der ikke er pålidelige.
- 38 Grundforordningens artikel 2, stk. 3, litra b), nr. ii), tillægger endvidere institutionerne et vidt skøn ved vurderingen af de regnskabsoplysninger, de får forelagt for at fastsætte den beregnede normale værdi. Derfor skal Rettens prøvelse begrænses til en undersøgelse af, om formforskrifterne er overholdt, om de faktiske omstændigheder, som er lagt til grund ved den anfægtede vurdering, er materielt rigtige, samt om der foreligger en åbenbar fejl ved vurderingen af de faktiske omstændigheder, eller om der er begået magtfordrejning.
- 39 Fællesskabets retsinstanser kan ikke gribe ind i den vurdering, som er forbeholdt fællesskabsmyndighederne, men må begrænse sig til at sikre, at institutionerne har taget hensyn til alle de relevante omstændigheder, og at de har vurderet oplysningerne i sagen med al den omhu, der er nødvendig for, at det kan lægges til grund, at den normale beregnede værdi er blevet fastsat på en ikke urimelig måde (jf. i denne retning Domstolens dom af 22.10.1991, sag C-16/90, Nölle, Sml. I, s. 5163, præmis 12 og 13, og Rettens dom af 28.9.1995, sag T-164/94, Ferchimex mod Rådet, Sml. II, s. 2681, præmis 67).
- 40 I henhold til grundforordningen påhviler det Kommissionen i dens egenskab af undersøgende myndighed at afgøre, om det pågældende produkt er genstand for dumping og forårsager skade, når det overgives til fri omsætning i Fællesskabet. Kommissionen skal i denne forbindelse undersøge, om prisen ved eksport til

Fællesskabet af det pågældende produkt er lavere end den normale værdi af et tilsvarende produkt, ud fra de oplysninger, der er tilgængelige på det pågældende tidspunkt, uden at lægge bevisbyrden over på en af parterne.

- 41 Det hedder således i grundforordningens artikel 7, stk. 2, litra a), at »Kommissionen søger at indhente alle de oplysninger, som den finder nødvendige, og såfremt den skønner det hensigtsmæssigt, undersøger og efterprøver dokumentationen hos importører, eksportører, handlende, repræsentanter, producenter samt erhvervs sammenslutninger og -organisationer«.
- 42 Grundforordningen tillægger imidlertid ikke Kommissionen undersøgelsesbeføjelser, der gør det muligt for den at tvinge de producenter eller eksportører, som er genstand for en klage, til at deltage i undersøgelsen eller fremlægge oplysninger. Hvor det viser sig nødvendigt, kan Kommissionen ganske vist foretage undersøgelser i tredjelande, men dette forudsætter, at de berørte virksomheder giver deres samtykke hertil, samt at regeringen i det pågældende land er blevet officielt underrettet herom og ikke modsætter sig dette [grundforordningens artikel 7, stk. 2, litra b)].
- 43 Besvarelsen af spørgeskemaet og den efterfølgende undersøgelse, som Kommissionen kan foretage på stedet, er således afgørende for procedurens gennemførelse. I grundforordningens artikel 7, stk. 7, litra b), hedder det:

»Såfremt en af de berørte parter eller et af de berørte tredjelande nægter at give adgang til nødvendige oplysninger eller på anden måde undlader at stille sådanne til rådighed inden for en rimelig frist eller lægger væsentlige hindringer i vejen for undersøgelsen, kan foreløbige eller endelige, positive eller negative afgørelser træffes på grundlag af de tilgængelige oplysninger. Konstaterer Kommissionen, at berørte parter eller tredjelande har meddelt urigtige eller vildledende oplysninger, kan den se bort fra sådanne oplysninger og afvise krav, der har tilknytning hertil.«

- 44 Således rummer selve antidumpingproceduren en risiko for, at institutionerne tager hensyn til andre oplysninger end dem, der er indeholdt i besvarelsen af spørgeskemaet, hvilket tilskynder de af undersøgelsen omfattede virksomheder til at samarbejde loyalt.
- 45 På baggrund af det ovenfor anførte skal nu behandles først argumenterne om en tilsidesættelse af en aftale om anvendelse af Imarflex' oplysninger, derefter valget af metode til beregning af SAG-omkostningerne og fortjenstmargenen samt endelig spørgsmålet, om det er urimeligt at anvende de koreanske oplysninger.

Kommissionens tilsidesættelse af en aftale om anvendelse af Imarflex' oplysninger

Sagsøgerens argumenter

- 46 Sagsøgeren har bemærket, at den tjenestemand i Kommissionen, der har ansvaret for sagen, den 6. januar 1994 under en samtale med sagsøgerens advokat mundtligt indvilgede i at lægge SAG-omkostningerne og fortjenstmargenen for Imarflex, der er den reelle eksportør af sagsøgerens produkter, til grund ved fastsættelsen af den beregnede normale værdi, og at sagsøgeren på grundlag af nævnte aftale har udfyldt spørgeskemaet med udgangspunkt i disse oplysninger.
- 47 Sagsøgeren har således i det væsentlige gjort gældende, at den manglende overholdelse af denne påståede mundtlige aftale, hvis eksistens bestrides af institutionerne, udgør en tilsidesættelse af princippet om beskyttelse af den berettigede forventning.

Rettens bemærkninger

- 48 For at sagsøgeren kan påberåbe sig tilsidesættelse af princippet om beskyttelse af den berettigede forventning som følge af manglende overholdelse af en påstået mundtlig aftale mellem en tjenestemand ved Kommissionen og sagsøgerens advokat med hensyn til, hvilke oplysninger der skal lægges til grund ved fastsættelsen af den beregnede normale værdi, må selskabet godtgøre, at fællesskabsadministrationen har afgivet præcise løfter, som har givet anledning til berettigede forventninger (se Rettens dom af 14.9.1995, sag T-571/93, Lefebvre m.fl. mod Kommissionen, Sml. II, s. 2379, præmis 72).
- 49 Emnet for drøftelsen den 6. januar 1994, under hvilken den påståede aftale, der påberåbes af sagsøgeren, skulle være indgået, var reelt ifølge ordlyden af en skrivelse af 29. december 1993 fra sagsøgerens advokat til Kommissionen, »at afklare væsentlige aspekter af spørgeskemaet«. Ganske vist fremgår det såvel af sagens akter som af de forklaringer, der er afgivet i retsmødet, at parterne under denne drøftelse har nævnt muligheden for at anvende oplysningerne om Imarflex' SAG-omkostninger og fortjenstmargen ved besvarelsen af spørgeskemaet, men sagsøgeren har ikke desto mindre i replikken hævdet at have fået den opfattelse, at Kommissionens tjenestegrene ville anvende det således udarbejdede svar på spørgeskemaet, »forudsat at undersøgelsen bekræfter oplysningerne om Imarflex' SAG-omkostninger og fortjenstmargen«.
- 50 Sagsøgeren kan under disse omstændigheder ikke hævde, at Kommissionen har afgivet et præcist løfte om at ville fastsætte den beregnede normale værdi på grundlag af Imarflex-oplysningerne, som har kunnet give anledning til berettigede forventninger hos sagsøgeren. Heraf følger, at sagsøgerens klagepunkt, som i det væsentlige vedrører en tilsidesættelse af princippet om beskyttelse af den berettigede forventning, må forkastes.

Valg af metode til beregning af SAG-omkostninger og fortjenstmargen

- 51 Sagsøgeren har ikke bestridt anvendelsen af metoden med den beregnede normale værdi, men derimod at institutionerne har valgt at fastsætte denne beregnede normale værdi på basis af »et andet rimeligt grundlag« og anvende de koreanske oplysninger til dette formål. Sagsøgeren har i det væsentlige gjort gældende, at institutionerne burde have fastsat den beregnede normale værdi ud fra Imarflex' SAG-omkostninger og Imarflex' fortjeneste på hjemmemarkedet, jf. den sidste af de tre beregningsmetoder, der er anført i grundforordningens artikel 2, stk. 3, litra b), nr. ii), dvs. »på grundlag af salg realiseret af den pågældende eksportør eller af andre producenter eller eksportører i samme erhvervssektor i oprindelses- eller eksportlandet«. Sagsøgeren har i sine argumenter fremhævet, for det første at Imarflex er eksportør, og for det andet at Imarflex' oplysninger er pålidelige. Sagsøgeren har for det tredje bestridt, at den forhøjelsessats vedrørende modellen »CMO 552«, ud fra hvilken Kommissionen har konkluderet, at Imarflex' oplysninger ikke er pålidelige, er repræsentativ, og har endelig for det fjerde gjort gældende, at Imarflex' oplysninger under alle omstændigheder kan efterprøves.
- 52 Retten finder det hensigtsmæssigt først at behandle spørgsmålet om pålideligheden af Imarflex' oplysninger.

*Imarflex-oplysningernes pålidelighed**— Parternes argumenter*

- 53 Sagsøgeren har for det første gjort gældende, at Rådet har begået en fejl ved at se bort fra Imarflex-oplysningerne på grund af påståede uoverensstemmelser mellem de oplysninger, sagsøgeren har afgivet først i besvarelsen af spørgeskemaet, derefter under inspektionsbesøget hos Imarflex og endelig i sin skrivelse af

31. juli 1995. Sagsøgeren finder, at forskellen mellem summen af SAG-omkostningerne og fortjenesten udtrykt i procent af fremstillingsomkostningerne (herefter »forhøjelsessatserne«), således som disse er fastslået ved de tre ovennævnte lejligheder, er ubetydelig. Sagsøgeren har påpeget, at forhøjelsessatsen var på 11,39% i besvarelsen af spørgeskemaet og i sagsøgerens skrivelse af 31. juli 1995, og på 14% ved kontrollen på stedet.

- 54 Institutionerne har konkluderet, at Imarflex' oplysninger er upålidelige, efter at de under inspektionsbesøget har konstateret en forhøjelsessats på 31,1% for mikrobølgeovn-modellen »CMO 552«, der sælges i Japan. Men afvigelsen mellem denne forhøjelsessats og de satser, der er anført ovenfor, skyldes i det væsentlige en forskel i den regnskabsmæssige behandling af prisnedslag samt af omkostningerne ved reparationer efter salg og levering.
- 55 Rådet har hertil svaret, at Imarflex' oplysninger er ubrugelige, da de er unøjagtige og ikke følger instrukserne i spørgeskemaet.
- 56 I spørgeskemaet kræves det, at de SAG-omkostninger, der specifikt vedrører salget af mikrobølgeovne, skal være nærmere specificeret og angivet i procent af nettoomsætningen. Sagsøgeren har vurderet SAG-omkostningerne til 7,24% og fortjenstmargenen til 4,15% af produktionsomkostningerne, men har derimod hverken sondret mellem mikrobølgeovne og de øvrige solgte produkter, eller specificeret SAG-omkostningerne nærmere. Efter anmodning fra Kommissionen har sagsøgeren ved skrivelse af 22. februar 1994 afgivet yderligere oplysninger, men uden reelt at sondre mellem mikrobølgeovne og de øvrige produkter. Endelig har inspektørerne under besøget hos Imarflex kontrolleret oplysningerne vedrørende modellen »CMO 552« og konkluderet, at forhøjelsessatsen for denne model er på over 30%. Sagsøgeren har senere forsøgt at forklare de nævnte afvigelser i en skrivelse af 31. juli 1995 og har foreslået andre metoder til beregning af SAG-omkostningerne og fortjenstmargenen.

- 57 Rådet har gjort gældende, at sagsøgerens angivelser af SAG-omkostninger og fortjeneste i procent på grund af klassificeringsfejl må betragtes som upålidelige. Sagsøgeren har især undladt at medtage omkostningerne ved levering og reparationer efter salg ved fastsættelsen af den beregnede normale værdi. Rådet har heraf udledt, at sagsøgeren har søgt at skjule disse omkostninger.
- 58 Sagsøgeren, der benægter ethvert forsøg på at skjule de nævnte omkostninger, har for det andet beskrevet den metode, der er anvendt ved beregningen af Imarflex' SAG-omkostninger og fortjeneste. Sagsøgeren har i denne forbindelse bemærket, at det, da Imarflex hverken har et edb-baseret bogholderi eller noget produkt-opdelt driftsregnskab for de enkelte produktkategorier, ikke har været muligt at fremlægge nogen specificeret opgørelse over de omkostninger, der alene vedrører mikrobølgeovne.
- 59 Sagsøgeren har for det første fremhævet, at selv om institutionerne ikke anser reparationsomkostninger for omkostninger »til materialer og fremstilling« i grundforordningens forstand, er der dog fra et regnskabsmæssigt synspunkt tale om en sådan kategori af omkostninger. Imarflex og sagsøgeren medtager i deres resultatopgørelse omkostningerne ved reparationer efter salg af defekte mikrobølgeovne under posten »produktionsomkostninger«. Sagsøgeren har i denne forbindelse yderligere anført, at selskabets regnskaber er revideret af en godkendt revisor.
- 60 Sagsøgeren har forklaret, at Imarflex ikke reparerer defekte ovne fremstillet af Korea Nisshin, som sagsøgeren sælger på det japanske marked, men ombytter dem med nye ovne. Regnskabsmæssigt fragår de nye ovne i lagerværdien og medtages i resultatopgørelsen under posten »produktionsomkostninger«. Da reparationsomkostninger ifølge sagsøgeren også er omkostninger »til materialer og fremstilling« i grundforordningens forstand, burde institutionerne ikke have krævet disse omkostninger medtaget i Imarflex' SAG-omkostninger. Fremgangsmåden indebærer nemlig, at disse omkostninger ved fastsættelsen af den beregnede normale værdi først medregnes i sagsøgerens fremstillingsomkostninger, og derefter i Imarflex' SAG-omkostninger.

- 61 Rådet har svaret, at reparationsomkostninger efter salg i besvarelsen af spørgeskemaet burde have været opgivet som SAG-omkostninger. Alene omkostninger til vedligeholdelse af produktionsudstyr kan medtages som fremstillingsomkostninger. Da sagsøgeren har lagt reparationsomkostningerne efter salg til Imarflex' fremstillingsomkostninger, men ikke til sine egne fremstillingsomkostninger, har selskabet således ved fastsættelsen af den beregnede normale værdi fratrukket disse omkostninger to gange.
- 62 Sagsøgeren har for det andet hævdet at have medtaget transportomkostningerne i rubrikken »produktionsomkostninger« i sin besvarelse af spørgeskemaet og nægtet at have forsøgt at skjule disse omkostninger. For det første har sagsøgeren gjort gældende, at ikke alle virksomhederne i Nisshin-koncernen medtager sådanne omkostninger under »distributionsomkostninger/generalomkostninger og administrationsomkostninger« i deres resultatopgørelse. Herudover har sagsøgeren fremhævet, at koncernens regnskaber revideres af forskellige godkendte revisorer, og at der i Japan ikke er noget krav om, at koncernvirksomheder skal harmonisere den måde, hvorpå de fremlægger deres årsregnskaber.
- 63 Sagsøgeren har i replikken erkendt at have begået en fejl ved ikke at have medregnet leveringsomkostningerne til SAG-omkostningerne i sin besvarelse af spørgeskemaet. Sagsøgeren har hævdet at have rettet denne fejl i sine bemærkninger af 3. november 1995.
- 64 Sagsøgeren har gjort gældende, at denne fejl under alle omstændigheder er ubetydelig og let at rette. Leveringsomkostningerne skal blot trækkes fra posten »produktionsomkostninger« i resultatopgørelsen for Imarflex og lægges til SAG-omkostningerne. Efter fradrag af finansielle omkostninger udgør SAG-omkostningerne 11,76% og fortjenesten 4,32%, hvilket giver en forhøjelsessats på 16,08%. Efter fradrag af leveringsomkostningerne udtrykt i procent af fremstillingsomkostningerne (4,22%) kommer SAG-omkostningerne til at udgøre 11,86%. Sagsøgeren har bemærket, at denne sats, som blev meddelt Kommissionen ved skrivelse af 3. november 1995, ligger tæt på de 11,39%, der er angivet i svaret på spørgeskemaet.

- 65 Rådet har understreget, at sagsøgeren har erkendt ikke at have fulgt instrukserne i spørgeskemaet, som kræver, at leveringsomkostningerne medregnes til SAG-omkostningerne. Kommissionen har ud fra de oplysninger, den indsamlede under kontrollen på stedet, kunnet fastslå, at Imarflex' leveringsomkostninger for mikrobølgeovne solgt i Japan beløber sig til mellem 4,29% og 11,83%, dvs. væsentligt over den gennemsnitssats på 4,22% som sagsøgeren har angivet for hele Imarflex' salg. Rådet har af alle disse forhold udledt, at sagsøgeren har forsøgt at skjule en del af leveringsomkostningerne.
- 66 Sagsøgeren har for det tredje gjort gældende, at de nedslag i priserne, Imarflex indrømmede ved kontant betaling, opfylder betingelserne i grundforordningens artikel 2, stk. 3, litra a), og derfor bør trækkes fra den normale værdi og ikke lægges til SAG-omkostningerne. Sagsøgeren finder, at selskabet i henhold til grundforordningen og de tidligere antidumpingbestemmelser hverken skal medregne prisnedslagene under Imarflex' SAG-omkostninger eller oplyse om disse nedslag i sin besvarelse af spørgeskemaet.
- 67 Rådet har bemærket, at prisnedslag er en udgift for virksomheden, hvadenten de i regnskaberne trækkes fra omsætningen eller lægges til SAG-omkostningerne. Rådet har bemærket, at den normale værdi i medfør af grundforordningens artikel 2, stk. 3, litra a), er eksklusive »alle rabatter og afslag, som direkte har tilknytning til de pågældende salg, forudsat at eksportøren gør gældende og fremlægger tilstrækkelige beviser for, at der faktisk er indrømmet sådanne nedsættelser af bruttoprisen«. Af spørgeskemaet fremgår det, hvorledes nedsættelserne skal angives for at være omfattet af disse bestemmelser. Sagsøgeren har aldrig anmodet herom, men har nøjedes med at give oplysning om Imarflex' nettoomsætning.
- 68 Endelig har Rådet bemærket, at det ligeledes var et krav i spørgeskemaet, at der ved angivelsen af nettoomsætningen skulle gives detaljerede oplysninger om nedsættelser, der kunne fratrækkes i bruttoomsætningen, uanset hvorledes nedsættelserne skulle behandles i medfør af grundforordningens artikel 2,

stk. 3, litra a). Men sagsøgeren har ikke givet nogen oplysninger herom i sin besvarelse af spørgeskemaet. Sagsøgeren har i sin skrivelse af 22. februar 1994 anført, at selskabet indrømmede kontantrabatter svarende til 0,8% af Imarflex' samlede omsætning. Senere har sagsøgeren i sin skrivelse af 31. juli 1995 meddelt, at selskabet indrømmede et prisnedslag på 1,5% ved kontant betaling, men det angav også en kontantrabat på 3%. Rådet finder, at disse oplysninger er et tilstrækkeligt bevis på upålideligheden af oplysningerne vedrørende Imarflex.

— Rettens bemærkninger

- 69 Det skal fremhæves, at Kommissionen i sin foreløbige forklarende skrivelse har anført, at den ikke har lagt Imarflex-oplysningerne til grund, og har anført følgende:

»... Undersøgelsen på stedet [godtgjorde], at Imarflex ved salg af mikrobølgeovne på det japanske marked forhøjede priserne med 30%. Til trods for denne forholdsvis kraftige forhøjelse angav Imarflex kun [SAG-omkostninger] på 7,24% og en fortjenstmargen på 4,15%. Disse satser står i åbenbart misforhold til forhøjelsen, og der kan således ikke fæstes lid til dem.«

- 70 Kommissionen har i sin endelige forklarende skrivelse anført følgende:

»... Imarflex' repræsentanter [har] under kontrollen på stedet i Japan for det første afgivet en generel erklæring om forhøjelsen på 30% ved salg af mikrobølgeovne i Japan og har i den forbindelse givet et detaljeret eksempel, som modsiger den forhøjelse på 11,39%, som Acme nævner i sit svar på spørgeskemaet;

for det andet er det forhold, at salgsomkostninger som f.eks. leverings- og reparationsomkostninger ikke bogføres under [SAG-omkostningerne], men et andet sted, ikke ensbetydende med, at omkostningerne ikke skal angives som [SAG-omkostninger];

for det tredje viser bilagene til Deres skrivelse af 30. juli klart, at prisforhøjelsen ved salget af hver enkelt type mikrobølgeovn er væsentligt højere end den forhøjelse, der er nævnt i Deres svar på spørgeskemaet, også selv om man går ud fra, at den ikke-godtgjorte rabat, som ej heller nævnes i svaret på spørgeskemaet, er reel;

for det fjerde viser den omstændighed, at Imarflex 'foreslår' fire forskellige satser for [SAG-omkostninger] og fortjeneste, nemlig fra 11,29% i sin besvarelse af spørgeskemaet til 9,96% i bilag 10 til Acme's skrivelse af 31. juli 1995, til 13% i bilag 11 til samme skrivelse og 15%, som er den sats, der benyttes af de amerikanske myndigheder, at der er en fejl et eller andet sted. Det skal især nævnes, at alle de satser, der således 'foreslås', ligger langt under den margin, der er mellem købs- og salgspriserne for hver af de solgte modeller.

Da det er umuligt for Kommissionens tjenestegrene på stedet at kontrollere de forskellige 'forslag' fra Acme, kan det kun konkluderes, at de satser for [SAG-omkostninger] og fortjeneste, der oprindeligt blev kontrolleret, ikke er pålidelige og derfor må afvises.«

- 71 Endelig har Rådet i betragtning 26 til den anfægtede forordning fremhævet, at det viste sig, at oplysningerne vedrørende Imarflex var urigtige, og at det ansås »for rimeligt, som det var tilfældet for Malaysia, at fastholde den generelle metode for fastsættelse af den normale værdi for Thailand, jf. betragtning 46 og 47 til forordningen om midlertidig told«.
- 72 Sagsøgeren har ikke fremlagt nogen oplysninger, der afkræfter disse konstateringer.

- 73 Det bestrides nemlig ikke, at sagsøgeren i sit svar af 4. februar 1994 på spørgeskemaet ikke har redegjort for Imarflex' SAG-omkostninger og fortjeneste i overensstemmelse med instrukserne i spørgeskemaet. Navnlig bestrides det ikke, at sagsøgeren ikke har opdelt omkostningerne efter kategori eller givet oplysninger om de mikrobølgeovne, som Imarflex solgte i Japan.
- 74 Selv om sagsøgeren af Kommissionen er blevet opfordret til at supplere sit oprindelige svar på disse punkter, har sagsøgeren i sin skrivelse af 22. februar 1994 ikke opfyldt kravene i spørgeskemaet.
- 75 Det er ligeledes ubestridt, at de oplysninger om SAG-omkostninger og fortjeneste, som sagsøgeren har givet i sit svar på spørgeskemaet, er blevet afkræftet ved kontrollen på stedet. I betragtning af de uoverensstemmelser, der er påvist efter efterprøvelsen af omkostningerne vedrørende modellen »CMO 552«, har Kommissionen været berettiget til at drage pålideligheden af sagsøgerens svar i tvivl.
- 76 Det er først efter den foreløbige forklarende skrivelse, at sagsøgeren ved skrivelser af 31. juli og 3. november 1995 har givet nærmere oplysninger om Imarflex' SAG-omkostninger og fortjeneste.
- 77 Det bestrides således ikke, at sagsøgeren i strid med instrukserne i spørgeskemaet ikke har medtaget omkostninger til reparationer efter salg, leveringsomkostninger og nedslag i priserne blandt Imarflex' SAG-omkostninger. Det er ligeledes ubestridt, at disse omkostninger i ikke ubetydelig grad påvirker fastsættelsen af den beregnede normale værdi.
- 78 Sagsøgeren har udtrykkeligt erkendt at have begået en fejl ved at undlade at angive leveringsomkostningerne, men søger at retfærdiggøre udeladelsen af omkostningerne til reparationer efter salget ved at henvise til sin egen og

Imarflex' regnskabspraksis. Omkostningerne ved reparation af produkter, der afholdes efter salget, udgør dog pr. definition salgsmkostninger i henhold til grundforordningens artikel 2, stk. 3, litra b), nr. ii). Heraf følger, at disse omkostninger skal medregnes som SAG-omkostninger ved fastsættelsen af den beregnede normale værdi. Påstanden om, at Imarflex og sagsøgeren regnskabsmæssigt behandler disse omkostninger som »salgsmkostninger«, er i den forbindelse uden betydning. Virksomhedernes regnskabsmæssige behandling af visse omkostningskategorier ved udarbejdelsen af årsregnskabet ændrer ikke ved omkostningernes klassificering i forbindelse med en antidumpingundersøgelse. Hertil kommer, at sagsøgeren hverken under retsforhandlingerne eller i retsmødet har fremført noget bevis for sin påstand.

- 79 Hvad angår prisnedslagene ved salg er det i grundforordningens artikel 2, stk. 3, litra a), bestemt, at rabatter og afslag, som direkte har tilknytning til salget, kan trækkes fra den normale værdi, forudsat at eksportøren har anmodet herom og fremlægger tilstrækkelige beviser for, at der faktisk er indrømmet sådanne nedsættelser af bruttoprisen. I den foreliggende sag har sagsøgeren ikke bestridt, at selskabet i besvarelsen af spørgeskemaet af egen drift har fratrukket visse nedslag i priserne uden at forklare sig nærmere eller fremlægge beviser. Sagsøgeren har endvidere i processkrifterne og i retsmødet erkendt, at de ensidige prisnedslag blev ydet for kontant betaling. Kontantrabatter påvirker ifølge deres natur ikke den pris, der skal betales af Imarflex' kunder, men er den værdi, Imarflex tillægger en fremskyndet betaling af fakturaprisen. Sådanne rabatter kan derfor ikke fratrækkes i den beregnede normale værdi. Det fremgår heraf, at institutionerne med rette har fundet, at disse nedslag i priserne burde have været angivet som en del af Imarflex' SAG-omkostninger.

- 80 Retten skal ligeledes bemærke, at sagsøgeren i sine erklæringer efter modtagelsen af den foreløbige forklarende skrivelse successivt har »foreslået« flere forhøjelsessatser. Først har sagsøgeren i svaret på spørgeskemaet angivet en sats på 11,39%, derefter, i skrivelsen af 31. juli 1995, satserne 9,96%, 13% og 15%, og endelig i skrivelsen af 3. november 1995 satserne 11,86% og 21,75%.

- 81 Endelig har sagsøgeren i replikken som forklaring på skrivelsen af 3. november 1995 for første gang fremlagt et nyt beregningsgrundlag, som fører til en forhøjelsessats på 22,26%.
- 82 Uden at det er nødvendigt at udtale sig om andre forhold eller sagsøgerens gode tro, fremgår det tydeligt af ovenstående, at institutionerne ikke har begået noget åbenbart urigtigt skøn ved at konkludere, at de oplysninger vedrørende Imarflex, som sagsøgeren har fremlagt i sin besvarelse af spørgeskemaet, er upålidelige.
- 83 Heraf følger, at sagsøgerens argumenter om Imarflex-oplysningernes pålidelighed må forkastes.

Den repræsentative karakter af forhøjelsessatsen for modellen »CMO 552«

— Parternes argumenter

- 84 Sagsøgeren har bestridt, at den forhøjelsessats for modellen »CMO 552«, ud fra hvilken Kommissionen har konkluderet, at Imarflex-oplysningerne er upålidelige, er repræsentativ. Denne model, der blev valgt af Kommissionen under kontrollen på stedet, er den model, som giver den højeste forhøjelsessats, men den repræsenterer kun 3,2% af samtlige de af Imarflex solgte modeller.
- 85 Forhøjelsessatsen for denne model er unormalt høj i forhold til den gennemsnitssats på 22,26%, der gælder for alle de mikrobølgeovne, Imarflex sælger i Japan, og i forhold til de 16,08%, som gælder for samtlige de af Imarflex solgte

produkter. Forskellen skyldes, at leveringsomkostningerne for mikrobølgeovne er højere end for de øvrige produkter.

86 Sagsøgeren har heraf udledt, at institutionerne således har begået et åbenbart urigtigt skøn ved at afvise Imarflex-oplysningerne på grundlag af forhøjelsessatsen for modellen »CMO 552«.

87 Rådet har svaret, at tallene for modellen »CMO 552« blev fremlagt »som eksempel« af Imarflex' ledelse under inspektionsbesøget. Kommissionen kontrollerede disse tal på stedet og fastslog, at de var korrekte. Konstateringen af en forhøjelsessats på over 30%, en sats, der står i klar modsætning til satsen i sagsøgerens besvarelse af spørgeskemaet, er tilstrækkelig til at konkludere, at de tal, sagsøgeren tidligere har fremlagt, er upålidelige. Den manglende pålidelighed bekræftes bl.a. af, at sagsøgeren i strid med sine tidligere erklæringer senere har kunnet fremlægge oplysninger, der alene vedrører mikrobølgeovne.

— Rettens bemærkninger

88 Det skal påpeges, at det fremgår af oplysningerne i sagen, at Kommissionen kontrollerede oplysningerne om »CMO 552«-modellen som led i en stikprøveundersøgelse foretaget for at kontrollere sagsøgerens angivelser i besvarelsen af spørgeskemaet. Undersøgelsen viste, at der var uoverensstemmelser mellem undersøgelsens resultater og angivelserne i besvarelsen af spørgeskemaet. Det fremgik ligeledes af undersøgelsen, at uoverensstemmelserne skyldtes den måde, hvorpå sagsøgeren havde besvaret spørgeskemaet, og især måden, hvorpå visse SAG-omkostninger blev angivet. Disse mangler vedrører således ikke kun »CMO 552«-modellen, men går igen i hele besvarelsen af spørgeskemaet. Derfor påvirker spørgsmålet om, hvorvidt den model, der blev valgt som eksempel, var repræsentativ for de produkter, der blev eksporteret til Fællesskabet, ikke rigtigheden af institutionernes helhedsvurdering, nemlig at de regnskabsmæssige oplysninger vedrørende Imarflex, der blev forelagt Kommissionen til vurdering, er upålidelige.

- 89 Heraf følger, at sagsøgerens argument om, at forhøjelsessatsen for modellen »CMO 552« ikke er repræsentativ, ligeledes må forkastes.

Imarflex' status som eksportør

— Parternes argumenter

- 90 Sagsøgeren har fremhævet, at eftersom Imarflex var ansvarlig for eksporten af sagsøgerens mikrobølgeovne, burde Imarflex have været betragtet som eksportør af de pågældende produkter i henhold til grundforordningens artikel 2, stk. 3, litra b), nr. ii). Sagsøgeren har i den forbindelse bemærket, at Kommissionen har udpeget Imarflex som eksportør i betragtning 3 og 4 til den midlertidige forordning og har foretaget et inspektionsbesøg hos Imarflex, således at Kommissionen ikke kan have været i tvivl om, at Imarflex var eksportøren.
- 91 Ifølge sagsøgeren kunne institutionerne ikke afvise Imarflex' oplysninger med den begrundelse, at mikrobølgeovnene fysisk blev eksporteret fra Thailand. Institutionerne har ved at fortolke begrebet »eksportland« i grundforordningens artikel 2, stk. 3, litra b), nr. ii) som alene omfattende det sted, hvorfra de af undersøgelsen omfattede produkter fysisk blev eksporteret, misforstået formålene med antidumpinglovgivningen.
- 92 Når produktions- og eksportfunktionerne inden for én og samme økonomiske enhed overlades til to forskellige selskaber, er institutionerne nemlig forpligtet til at lægge det eksporterende selskabs priser til grund. I den foreliggende sag har institutionerne ikke taget hensyn til fordelingen af produktions- og eksportfunktionerne inden for Nisshin-koncernen hvad angår mikrobølgeovne. Sagsøgerens virksomhed er begrænset til produktion af mikrobølgeovne, mens Imarflex udøver alle eksportørens kommercielle funktioner, der medfører SAG-omkost-

ninger, som f.eks. forhandlinger om priser og salgsbetingelser, forskning og udvikling, fakturering til kunder samt modtagelse af betalinger.

- 93 Sagsøgeren har subsidiært gjort gældende, at institutionerne burde have anvendt Imarflex-oplysningerne analogt.
- 94 Rådet har hævdet, at et tredjeland ifølge grundforordningens artikel 2, stk. 6, alene kan betragtes som eksportlandet, såfremt produkterne forsendes i transit gennem dets område. De af sagsøgeren fremstillede mikrobølgeovne forsendes dog direkte fra Thailand til Fællesskabet uden at passere Japan. I øvrigt overvurderer sagsøgeren Imarflex' eksportaktiviteter. En del af eksportfakturaerne udstedes nemlig direkte af sagsøgeren, som også betaler visse distributionsomkostninger samt ikke ubetydelige eksportomkostninger. Institutionerne har således med rette konkluderet, at Japan ikke er eksportlandet.
- 95 Endvidere har institutionerne alene gennemgået Imarflex' oplysninger for at afgøre, om disse kunne bruges som »et andet rimeligt grundlag« i den betydning, der anvendes i grundforordningens artikel 2, stk. 3, litra b), nr. ii), in fine. Rådet har fremhævet, at institutionerne under ingen omstændigheder kan lægge Imarflex-oplysningerne til grund, da disse ikke er pålidelige.
- 96 Den franske regering har hævdet, at sidste punktum i grundforordningens artikel 2, stk. 3, litra b), nr. ii), giver institutionerne et alternativ. Institutionerne kan nemlig vælge at foretage beregningerne enten »på grundlag af salg realiseret af den pågældende eksportør eller af andre producenter eller eksportører i samme erhvervssektor i oprindelses- eller eksportlandet« eller »på et andet rimeligt grundlag«, uden at denne rækkefølge skal betragtes som en prioritering. Selv om det påvises, at den førstnævnte metode er pålidelig, og at det er mere rimeligt at anvende denne metode end »et andet rimeligt grundlag«, er den anfægtede forordning derfor ikke af den grund behæftet med et åbenbart urigtigt skøn, der bevirker, at forordningen må annulleres.

- 97 Efter Kommissionens opfattelse udelukker såvel den bogstavelige betydning af udtrykket »eksportør« som grundforordningen sagsøgerens fortolkning.

— Rettens bemærkninger

- 98 Retten har allerede fastslået, at institutionerne korrekt har kunnet konkludere, at Imarflex-oplysningerne ikke er pålidelige. Derfor kan disse oplysninger ikke anvendes til at fastsætte den beregnede normale værdi, og det er i den forbindelse uden betydning, om Imarflex er eksportøren, således som hævdet af sagsøgeren.
- 99 Heraf følger, at argumentet om Imarflex' status som eksportør må forkastes.

Pålideligheden af Imarflex' oplysninger

— Parternes argumenter

- 100 Efter sagsøgerens opfattelse kunne Kommissionen let have efterprøvet pålideligheden af de oplysninger, den satte spørgsmålstegn ved. Institutionerne kan ikke behandle besvarelsen af spørgeskemaet som et formelt retligt dokument, som kan forkastes i sin helhed, såfremt der konstateres fejl eller mangler. Spørgeskemaet er blot et middel til brug for parterne, der gør det muligt for disse efter bedste evne at fremlægge de relevante oplysninger inden for den korte frist, de har til at udfylde spørgeskemaet.

- 101 Kommissionen burde på alle stadier af proceduren have givet sagsøgeren mulighed for at fremsætte de forklaringer, selskabet skønnede nødvendige. Institutionerne har anvendt sagsøgerens supplerende bemærkninger og subsidiære forslag til at understrege forekomsten af modsigelser og som argument for at afvise Imarflex-oplysningerne. Sagsøgeren finder en sådan praksis urimelig. Parterne i en antidumpingprocedure bør i den administrative fase kunne undersøge alternative løsninger uden at frygte, at deres forslag senere anvendes imod dem.
- 102 Rådet har gjort gældende, at spørgeskemaet ikke har til formål at give den pågældende producent mulighed for at angive, hvad han finder for godt, hvorefter Kommissionen skal give ham mulighed for at afhjælpe de eventuelle mangler, Kommissionen måtte have afdækket. Rådet har understreget, at det af spørgeskemaet klart fremgår, hvilke konsekvenser parterne udsætter sig for ved ufuldstændige eller fejlagtige besvarelser. Selv om Kommissionen som i den foreliggende sag kan gøre opmærksom på mangler ved besvarelsen af spørgeskemaet og anmode om yderligere oplysninger, er det Rådets opfattelse, at det ikke er Kommissionens opgave at afhjælpe sådanne mangler.

— Rettens bemærkninger

- 103 Retten har allerede fastslået, at institutionerne med rette har kunnet afvise oplysningerne om Imarflex på grund af manglende pålidelighed.
- 104 Endvidere indeholder spørgeskemaet følgende henvisning til det ansvar, der påhviler sagsøgeren, og de risici, sagsøgeren løber ved at give en ufuldstændig besvarelse:

»Formålet med dette spørgeskema er at give Kommissionen mulighed for at indhente de oplysninger, den finder nødvendige for sin undersøgelse. Det er i

Deres interesse at besvare spørgeskemaet så fuldstændigt og nøjagtigt som muligt og vedlægge den nødvendige dokumentation. Såfremt Kommissionen ikke inden for den fastsatte frist har modtaget alle de oplysninger, den har anmodet om, kan Kommissionen på grundlag af de tilgængelige faktuelle oplysninger træffe foreløbige eller endelige foranstaltninger. Såfremt Kommissionen konstaterer, at nogle af de fremlagte oplysninger er fejlagtige eller vildledende, kan Kommissionen afvise disse oplysninger samt enhver påstand, der bygger på disse oplysninger. Under henvisning til ovenstående opfordres De til, såfremt De støder på vanskeligheder eller af andre årsager ikke finder at kunne udfylde en del af spørgeskemaet, at underrette Kommissionen herom senest 15 dage efter datoen for følgeskrivelsen. Kommissionens tjenestegrene vil bestræbe sig på at være Dem behjælpelig. De bedes venligst oplyse om, hvilke vanskeligheder De er stødt på, eller hvilke nærmere forklaringer De har brug for.«

- 105 Det fremgår endvidere af sagsøgerens skrivelser af 31. juli og 3. november 1995 samt af sagsøgerens erklæringer i retsmødet, at selskabet har betragtet undersøgelsesproceduren som en forhandling og har fremsat en række »forslag« vedrørende Imarflex' SAG-omkostninger og fortjeneste. Det skal i denne forbindelse bemærkes, at sagsøgeren afsluttede sin skrivelse af 3. november 1995 med følgende afsnit:

»Vort endelige forslag

Som anført ovenfor anmodede vi i vort første svar om en sats på 11,39% for SAG/fortjeneste (korrigeret til 11,86%). Derefter har vi foreslået 13% og 15%. Forskellen mellem disse satser skyldes, at der ikke er anvendt samme fremgangsmåde. Satsen på 11,86% er beregnet ud fra Imarflex' samlede SAG-omkostninger/fortjeneste. Satsen på 13% er beregnet ud fra oplysningerne i salgsopgørelsen for mikrobølgeovne. Satsen på 15% hidrører fra det foregående eksempel. I betragtning af den korte tid, der er til rådighed, og de oplysninger, De vil kunne betragte som pålidelige, foreslår vi som vort endelige forslag, at De fastsætter den beregnede værdi af vore produkter ud fra en SAG-/fortjenestesats på 21,75%. Disse 21,75% er satsen for den CMO-552-model, De har kontrolleret i Japan, og er blevet meddelt Dem i bilag 11 til vor skrivelse af 31. juli 1995. Hvad angår denne model kender De de faktiske salgs- og købspriser. Nedslagene og leveringsomkostningerne svarer nogenlunde til de samlede omkostninger, der er beregnet i bilag 2. Reparationsomkostningerne er

rimelige i betragtning af aktivitetsniveauet, som De ligeledes kender. Vi håber meget, at De vil acceptere dette forslag og afgøre denne sag på en mindelig og rimelig måde.«

- 106 Det fremgår af ovenstående, at sagsøgeren således har misforstået undersøgelsens karakter. Sagsøgeren kan ikke under disse omstændigheder lægge institutionerne til last, at de ikke har gennemført en ny kontrol eller foretaget de tilpasninger, der er nødvendige for at afhjælpe de mangler, som påvirker pålideligheden af de oprindeligt fremlagte oplysninger.
- 107 Sagsøgerens argumenter om pålideligheden af Imarflex-oplysningerne må følgelig forkastes.

Urimeligheden af at anvende de koreanske oplysninger

Parternes argumenter

- 108 Sagsøgeren har for det første gjort gældende, at den anfægtede forordning er selvmodsigende og utilstrækkeligt begrundet. Sagsøgeren bemærker, at institutionerne har anvendt den koreanske forhøjelsessats over for en producent i Malaysia, hovedsagelig fordi denne producent havde forbindelse med en af de koreanske producenter, og uagtet at han eksporterede mikrobølgeovnene fra Malaysia og ikke via Korea. Den samme logik burde have ansporet institutionerne til at benytte oplysningerne om Imarflex, som er en eksportør med forbindelse til sagsøgeren.
- 109 Sagsøgeren har for det andet anført, at de koreanske producenters SAG-omkostninger og fortjeneste ikke er et rimeligt grundlag for at fastsætte den beregnede normale værdi, og at anvendelsen af dette grundlag strider mod

ligebehandlingsprincippet og forbuddet mod forskelsbehandling (forslag til afgørelse fra generaladvokat Lenz i sagen Nakajima mod Rådet, Sml. I, s. 2112, punkt 85). Institutionerne har overskredet grænserne for deres skønsbeføjelser i deres valg af et rimeligt grundlag for at fastsætte den beregnede normale værdi og begået et åbenbart urigtigt skøn (Nölle-dommen og dommen i sagen Ferchimex mod Rådet). Ifølge sagsøgeren kan institutionerne ikke med rimelighed henvise til forhøjelsessatsen for de koreanske producenter, som er i en helt anden situation end sagsøgeren. Sagsøgeren peger i denne forbindelse på to væsentlige forskelle.

- 110 For det første adskiller de koreanske producenter sig fra Nisshin-koncernen ved deres størrelse. De koreanske producenter har meget større generalomkostninger og administrative omkostninger end Nisshin-koncernen. Denne forskel viser sig ved en sammenligning mellem aktiekapitalen, omsætningen og personalet hos på den ene side de koreanske virksomheder Samsung, Daewoo og LG, og på den anden side Nisshin-gruppen. Sagsøgeren fremlægger en udtalelse fra professor Sekkat fra Université Libre de Bruxelles, ifølge hvilken omsætningen pr. ansat ikke er nogen relevant indikator for de koreanske producenters effektivitet.
- 111 For det andet fremhæver sagsøgeren, at de koreanske producenters distributionsmetoder afviger fra sagsøgerens. Nogle af de koreanske fabrikanter sælger mikrobølgeovne i detailledet på hjemmemarkedet, hvilket giver dem langt større salgsomkostninger end sagsøgeren, der har specialiseret sig i eksport af OEM-produkter (»original equipment manufacturer«), og Imarflex, hvor 90% af salget af mikrobølgeovne til Japan sker til én kunde.
- 112 Rådet har bemærket, at institutionerne har anvendt oplysningerne vedrørende det koreanske marked, fordi dette er det eneste marked omfattet af undersøgelsen, hvor samme vare er solgt med fortjeneste i repræsentative mængder. Endvidere er det koreanske marked både stort og konkurrencepræget.

- 113 Rådet finder endvidere, at de oplysninger om de koreanske producenter, sagsøgeren har fremlagt, er unøjagtige og ikke kan efterprøves. Disse virksomheder har en omsætning pr. ansat, der er større end Nisshin-koncernens, hvilket viser, at der er stordriftsfordele, og derfor modsiger sagsøgerens argumenter.
- 114 Endelig har Rådet afvist argumentet om de forskellige distributionsmetoder og påpeget, at fastsættelsen af den beregnede normale værdi har til formål at afdække, hvilke SAG-omkostninger sagsøgeren ville have haft, såfremt mikrobølgeovnene var blevet solgt på det thailandske marked. Rådet påpeger, at institutionerne har foretaget en specifik justering i sagsøgerens tilfælde for at tage hensyn til, at sagsøgeren har en stor eksport af mikrobølgeovne især til en enkelt kunde i Fællesskabet.

Rettens bemærkninger

- 115 Retten har allerede fastslået, at institutionerne var berettiget til at afvise oplysningerne om Imarflex. Heraf følger, at sagsøgerens argument om, at institutionerne burde have anvendt Imarflex-oplysningerne, er irrelevant.
- 116 Princippet om forbud mod forskelsbehandling, som sagsøgeren også har påberåbt sig, er til hinder for, at sammenlignelige situationer behandles forskelligt, og at forskelligartede situationer behandles ens, medmindre en sådan behandling er objektivt begrundet (Domstolens dom af 5.10.1994, forenede sager C-133/93, C-300/93 og C-362/93, Crispoltoni m.fl., Sml. I, s. 4863, præmis 51, og dommen i sagen Thai Bicycle mod Rådet, præmis 96).

- 117 Ifølge grundforordningens artikel 2, stk. 3, litra b), nr. ii), in fine, kan institutionerne anvende regnskabsmæssige oplysninger for andre producenter eller eksportører, når blot den anvendte metode er rimelig. Heraf følger, at grundforordningen giver mulighed for at anvende regnskabsmæssige oplysninger for andre virksomheder, der nødvendigvis er i en anden situation end virksomhederne omfattet af antidumpingundersøgelsen, og at anvendelsen af sådanne oplysninger følgelig ikke i sig selv kan betragtes som en tilsidesættelse af forbuddet mod forskelsbehandling.
- 118 Sammenholdes betragtning 36 og 46 til den midlertidige forordning, fremgår det endvidere, at »Kommissionen [har fundet] det rimeligt at anvende de salgs- og administrationsomkostninger og andre generalomkostninger samt den fortjeneste, der var fastsat for fortjenstgivende salg på det koreanske hjemmemarked. Denne fremgangsmåde ansås for rimelig, fordi det koreanske marked var det eneste, der var omfattet af den foreliggende antidumpingprocedure, hvor samme vare solgtes med fortjeneste i repræsentative mængder. Som anført i betragtning 12 og 13 er det koreanske marked endvidere stort, og de pågældende virksomheder er i indbyrdes konkurrence på dette marked«.
- 119 Sagsøgeren har ikke fremlagt nogen beviskraftig oplysning, hvorefter denne vurdering er behæftet med en åbenbar fejl.
- 120 Det skal endvidere erindres, at institutionerne har foretaget justeringer i den beregnede normale værdi for at tage hensyn til visse forskelle mellem de koreanske producenters og sagsøgerens situation, bl.a. forskelle i de fysiske egenskaber ved de pågældende mikrobølgeovne, importafgifter samt forskelle med hensyn til hvilket handelsled, salget har fundet sted i (betragtning 27 til den anfægtede forordning og betragtning 50 til den midlertidige forordning).

- 121 Det må således anerkendes, at institutionerne ved at benytte oplysningerne om de koreanske producenter ved fastsættelsen af den beregnede normale værdi hverken har begået noget åbenbart urigtigt skøn eller tilsidesat forbuddet mod forskelsbehandling.
- 122 Følgelig må sagsøgerens argumenter om, at det er urimeligt at anvende de koreanske oplysninger, forkastes.
- 123 Heraf følger, at klagepunkterne vedrørende valget af metode til beregning af SAG-omkostninger og fortjeneste ikke er berettigede. Derfor skal de to første anbringender forkastes i deres helhed.

3. Medtagelsen af importafgifter og indirekte skatter ved fastsættelsen af den beregnede normale værdi og ved sammenligningen af denne værdi med eksportprisen (femte anbringende)

Parternes argumenter

- 124 Sagsøgeren har bestridt den metode, hvorefter Rådet har taget hensyn til importafgifter og indirekte skatter ved fastsættelsen af den beregnede normale værdi. Sagsøgeren har påpeget, at Rådet har lagt en importafgift på 35%, der gælder i Thailand, til råvareomkostningerne. Rådet har for at beregne SAG-omkostningerne og fortjenesten forhøjet fremstillingsomkostningerne med den forhøjelsessats, der er afledt af de koreanske oplysninger. Herved er SAG-omkostningerne og fortjenesten blevet forhøjet med et beløb svarende til provenuet af importafgifterne.

- 125 Da importafgifterne tilbagebetales ved eksport, har Rådet trukket afgiftsbeløbet fra den beregnede normale værdi. Sagsøgeren fremhæver imidlertid, at der ikke er korrigeret for den tilsvarende forhøjelse af SAG-omkostningerne og fortjenstmargenen. Sagsøgeren har gjort gældende, at denne metode fører til en overvurdering af den normale værdi og en forhøjelse af dumpingmargenen med over 3%.
- 126 Sagsøgeren har bemærket, at grundforordningens artikel 2, stk. 10, litra b), ikke udelukker en nedsættelse af den normale værdi ikke alene med importafgifterne og de indirekte skatter, men også med det beløb, hvorved disse afgifter og skatter har forhøjet SAG-omkostningerne og fortjenesten. Formålet med denne artikel er at hindre, at forskellen mellem salgsprisen på hjemmemarkedet (inklusive indirekte skatter og importafgifter) og den lavere eksportpris, eksklusive disse afgifter og indirekte skatter, anses for at udgøre en dumpingpraksis.
- 127 Sagsøgeren finder ikke, at importafgifterne burde være medregnet ved fastsættelsen af den beregnede normale værdi. Sagsøgeren er etableret i et frihandelsområde og importerer materialerne uden at skulle betale importafgifter. Men Rådet har handlet, som om sagsøgeren virkelig har betalt disse afgifter og derefter fået dem tilbagebetalt ved eksporten.
- 128 Endelig betvivler sagsøgeren stærkt, at Rådets fremgangsmåde med at lægge SAG-omkostningerne og fortjenesten (inkl. skatter og afgifter betalt i Korea) til sagsøgerens fremstillingsomkostninger med tillæg af thailandske importafgifter, som sagsøgeren aldrig har betalt, er velbegrundet. Sagsøgeren påpeger, at Rådet ved beregningen af SAG-omkostningerne og fortjenesten burde have neutraliseret virkningen af de koreanske importafgifter og indirekte skatter.
- 129 Rådet har bemærket, at den sagsøgende virksomhed, selv om den er etableret i en frihandelszone, skulle have betalt 35% i importafgift, hvis den havde solgt mikrobølgeovne i Thailand. I grundforordningens artikel 2, stk. 3, litra b), nr. ii),

bestemmes det, at produktionsomkostningerne beregnes på grundlag af alle omkostninger i normal handel i oprindelseslandet. Institutionerne har i henhold til artikel 2, stk. 10, litra b), i samme forordning nedsat den beregnede normale værdi med et beløb svarende til importafgifterne, der var blevet medregnet som fremstillingsomkostninger. Det er ikke nødvendigt med yderligere justeringer for at neutralisere indvirkningen af importafgifterne på beregningen af SAG-omkostningerne og fortjenesten. De SAG-omkostninger og den fortjeneste, der er beregnet for de koreanske selskaber, er udtrykt i procent af fremstillingsomkostningerne — inklusive indirekte skatter og importafgifter — for de mikrobølgeovne, som er bestemt for det koreanske marked. For at kunne sammenligne oplysningerne må disse koreanske tal således lægges til sagsøgerens fremstillingsomkostninger inklusive indirekte skatter og importafgifter.

Rettens bemærkninger

- 130 Når den normale værdi fastsættes som en beregnet værdi, er formålet hermed at fastsætte salgsprisen for en vare, således som denne ville være, såfremt varen solgtes i oprindelses- eller eksportlandet, og det er følgelig de omkostninger, der gælder i forbindelse med afsætning på hjemmemarkedet, som skal tages i betragtning (dommen i sagen Nakajima mod Rådet, præmis 64). Det er ikke bestridt, at der, såfremt sagsøgeren havde solgt de pågældende mikrobølgeovne på det thailandske marked, ville være opkrævet en importafgift på 35% af værdien af de importerede artikler. Institutionerne har således med rette inkluderet et beløb svarende til disse importafgifter i sagsøgerens fremstillingsomkostninger.
- 131 Da de thailandske importafgifter er medregnet i sagsøgerens produktionsomkostninger, var det nødvendigt at anvende den koreanske forhøjelsessats beregnet ud fra produktionsomkostningerne inklusive de koreanske importafgifter eller indirekte skatter. Enhver anden metode ville nemlig bryde symmetrien mellem de koreanske elementer (SAG-omkostninger og fortjeneste) og de thailandske elementer (sagsøgerens produktionsomkostninger) i den beregnede normale værdi.

- 132 For at sikre en rimelig sammenligning mellem den normale pris og eksportprisen gives der i grundforordningens artikel 2, stk. 9, litra a), mulighed for at foretage justeringer, bl.a. for at tage hensyn til forskellene i importafgifter og indirekte skatter.
- 133 Disse justeringer foretages ikke ex officio, da den part, der anmoder om dem, skal bevise, at anmodningen er berettiget (Domstolens dom af 7.5.1987, sag 255/84, Nachi Fujikoshi mod Rådet, Sml. s. 1861, præmis 33, og Rettens dom af 14.9.1995, sag T-171/94, Descom Scales mod Rådet, Sml. II, s. 2413, præmis 66).
- 134 Samme forordnings artikel 2, stk. 10, indeholder bl.a. følgende tilføjelse:

»Justeringer for at tage hensyn til de i stk. 9, litra a), anførte forskelle, som påvirker prisernes sammenlignelighed, foretages i påkommende tilfælde efter nedenstående regler:

...

b) Importafgifter og indirekte skatter:

Den normale værdi nedsættes med et beløb svarende til importafgifter eller indirekte skatter, som defineret i noterne til bilaget, der pålægges samme vare og materialer, som fysisk indgår heri, når varen er bestemt til forbrug i oprindelses- eller eksportlandet, og når nævnte importafgifter og indirekte skatter ikke opkræves eller refunderes for den vare, der eksporteres til Fællesskabet.«

- 135 Det følger af disse bestemmelser, at institutionerne ikke er forpligtet til at nedsætte den normale værdi med et beløb, der er større end importafgifterne eller de indirekte skatter.
- 136 Institutionerne har således ikke ved at nedsætte den normale værdi med et beløb svarende til de importafgifter, der ville være opkrævet, såfremt sagsøgeren havde solgt mikrobølgeovne på hjemmemarkedet, tilsidesat bestemmelserne i grundforordningens artikel 2, stk. 10.
- 137 Heraf følger, at anbringendet om tilsidesættelse af grundforordningens artikel 2, stk. 10, litra b), må forkastes.

4. Utilstrækkelig begrundelse (fjerde anbringende)

Parternes argumenter

- 138 Sagsøgeren har gjort gældende, at den anfægtede forordning er utilstrækkeligt begrundet, idet Rådet har undladt at behandle et af sagsøgerens argumenter. Sagsøgeren har bestridt at have fremført det argument, der er gengivet i betragtning 26 til den anfægtede forordning, ifølge hvilket sagsøgeren skulle have »gjort ... gældende, at [anvendelsen af Imarflex-oplysningerne] var i overensstemmelse med artikel 2, stk. 6, i grundforordningen, da eksporten til Fællesskabet af mikrobølgeovne fremstillet i Thailand i virkeligheden fandt sted med afsendelse fra Japan«. Sagsøgeren forklarer, at virksomheden under undersøgelsen har hævdet, at Rådet skal gå ud fra Imarflex' SAG-omkostninger og fortjeneste på det japanske marked for at fastlægge den beregnede normale værdi. Da Rådet aldrig har besvaret dette argument, bør den anfægtede forordning annulleres.

- 139 Rådet har hævdet, at det har forstået sagsøgerens argumenter fuldt ud. Rådet henviser til den endelige forklarende skrivelse, hvori Kommissionen har besvaret alle sagsøgerens argumenter.
- 140 Rådet anfører, at institutionerne ikke er forpligtet til i den anfægtede forordning at behandle alle de spørgsmål, som er blevet behandlet under proceduren (Domstolens dom af 25.10.1984, sag 185/83, Rijksuniversiteit te Groningen, Sml. s. 3623, præmis 38, af 15.3.1989, sag 303/87, Universität Stuttgart, Sml. s. 705, præmis 13, og af 11.7.1989, sag 246/86, Belasco m.fl. mod Kommissionen, Sml. s. 2117, præmis 55).

Rettens bemærkninger

- 141 Det fremgår af fast retspraksis, at den begrundelse, som kræves i henhold til traktatens artikel 190, klart og utvetydigt skal angive de betragtninger, som den fællesskabsmyndighed, der har udstedt den anfægtede retsakt, har lagt til grund, således at de berørte personer kan få kendskab til grundlaget for den trufne foranstaltning, for at de kan forsvare deres rettigheder, og således at Fællesskabets retsinstanser kan udøve deres kontrol. Det kræves dog ikke, at begrundelsen for forordningerne specificerer de ofte meget talrige og komplicerede faktiske og retlige detaljer, som omfattes af forordningerne, idet spørgsmålet, om de opfylder kravene i traktatens artikel 190, skal vurderes ikke blot i forhold til ordlyden, men ligeledes til den sammenhæng, hvori de indgår, og den procedure, inden for hvis rammer de er vedtaget, samt alle de retsregler, som gælder på det pågældende område (Domstolens dom af 26.6.1986, sag 203/85, Nicolet Instrument, Sml. s. 2049, præmis 10, af 7.5.1987, sag 240/84, Toyo m.fl. mod Rådet, Sml. s. 1809, præmis 31 og dommen i Nachi Fujikoshi mod Rådet, præmis 39; Rettens dom af 15.10.1998, sag T-2/95, IPS mod Rådet, Sml. II, s. 3939, præmis 357).
- 142 I den foreliggende sag er dette krav opfyldt. Begrundelsen for den anfægtede forordning og henvisningerne til den midlertidige forordning giver en tilstrække-

lig begrundelse for at afvise oplysningerne vedrørende Imarflex. Det må ligeledes fastslås, at institutionerne har besvaret de argumenter, sagsøgeren er fremkommet med under undersøgelsen, især i den foreløbige og den endelige forklarende skrivelse. Gennem denne begrundelse er sagsøgeren blevet bekendt med årsagen til, at Imarflex-oplysningerne ikke er lagt til grund ved fastsættelsen af den beregnede normale værdi, ligesom Retten har fået mulighed for at udøve sin kontrol.

143 Anbringendet om tilsidesættelse af traktatens artikel 190 må følgelig forkastes.

144 Det fremgår af det ovenfor anførte, at Rådet skal frifindes.

Sagens omkostninger

145 I henhold til artikel 87, stk. 2, i Rettens procesreglement pålægges det den tabende part at betale sagens omkostninger, hvis der er nedlagt påstand herom. Da Rådet har nedlagt påstand om, at sagsøgeren tilpligtes at betale sagens omkostninger, skal sagsøgeren ud over sine egne omkostninger bære Rådets omkostninger.

146 I henhold til samme reglements artikel 87, stk. 4, første afsnit, bærer medlemsstater og institutioner, der er indtrådt i en sag, deres egne omkostninger. Derfor skal Kommissionen og Den Franske Republik bære deres egne omkostninger.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

RETTEN (Femte Udvidede Afdeling)

- 1) Rådet for Den Europæiske Union frifindes.
- 2) Sagsøgeren bærer sine egne omkostninger og Rådets omkostninger.
- 3) Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber og Den Franske Republik bærer deres egne omkostninger.

Cooke

García-Valdecasas

Lindh

Pirrung

Vilaras

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 12. oktober 1999.

H. Jung

J.D. Cooke

Justitssekretær

Præsident